

Dieblit siden har forklaret os, hvilke Grunde der have bevæget Høiesteret til at gjøre denne Indstilling. Vi hørte af det ærede Medlem fra Viborg (Klein), at det ikke er Hensyn til Høiesterets Tid, at det ikke er, fordi Høiesteret ønsker, at disse Sager skulle holdes tilbage fra denne Ret i samme Omfang, som det sker, naar Sagerne skulle passere Overretten, altsaa fordi Høiesteret har for mange Sager og ikke kan overkomme dem; men det var Hensynet til, at Høiesteret havde savnet den Sigten af Sagerne og navnlig den Supplerings af Sammes Oplysning, som Overretten ved sin særegne fra Høiesteret forskjellige Procedure lettere var i Stand til at tilveiebringe. Jeg var ikke i Stand til, naaget jeg hørte meget nøie efter det ærede Medlems Foredrag, ret at forstaa den Forfjæl, han i saa Henseende gjorde med Hensyn til Høiesteret og Overretterne. Jeg forstaaer saa fuldkomment, at naar Høiesteret skal paadømme en saadan Sag og affigge sin Dom deri, befinder den sig i en Stilling, som den ikke kan ønske at være i, naar den synes at savne Oplysninger, som burde have været til Stede. Men hvorledes Høiesteret optræder i det andet Tilfælde, naar den finder ikke at kunne paadømme Sagen, fordi den ikke er tilstrækkelig oplyst, forstod jeg ikke ret det ærede Medlems Udtalelser om, naaget jeg hørte meget nøie efter. Jeg tror derfor ikke, det ærede Medlem udtalte sig ganske klart, og det vilde interessere mig meget at høre ham udtale sig derom igjen. Naturligvis er der den Forfjæl paa Proceduren ved Høiesteret og Overretterne, at den sidste er skriftlig, medens den første er mundtlig, og at Overretten derfor, om man vil det, hvilket ikke saa sjældent sker, lettere gennem en saakaldet Reassunktionskjendelse kan tilveiebringe nye Oplysninger. Men det forekommer mig, at naar de ærede Medlemmer fra Bornholm have ønsket i det Mindste nogen Opsættelse af dette Lovforslags Fremme, indtil der er foregaaet visse Forandringer i vor Retspleie, er der, om man end ikke vil tage de store Forandringer med, som Grundlovens § 74 sigter paa, dog i det Mindste en Forandring, som man dog maaste nok kunde have Grund til at afvente forinden, en Forandring, der angaar et Forhold, som netop traadte saa klart frem ved det Foredrag, som vi hørte af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Det ærede Medlem oplyste, hvad de, der kjende Noget til Retspleien, jo vide saa fuldkomment i Forveien, men hvad maaste ikke netop Enhver veed, at det ikke staar i nogen Sagførers Magt, end ikke i en Høiesteretsadvokats Magt, at fremføre, mod en Underdommers Vægning i alt Fald,

en eneste Oplysning til den Sags Tarv, som han har under sine Hænder, det være sig som Aktor eller som Defensor. Det ærede Medlem omtalte, at de Anmodninger, som Høiesteretsadvokaterne i deres Egenstaaelse henholdsvis som Aktor og Defensor kunne stille til Underdommerne om at tilveiebringe nye og yderligere Oplysninger i de af dem paapegede Retninger, kun ere Anmodninger, og at Underdommerne ikke kunne kaldes pligtige til at rette sig efter dem. Det er dette Forhold, som man ønsker forandret, at den Udsvokaf, der staar enten som Aktor eller som Defensor for den Anklagede, hvis Liv, Ære eller Gods det kan gjælde, er efter dansk Ret ude af Stand til at fremføre en eneste Oplysning i sin Klient's eller sin Sags Tarv, uden at en Underdommer vil søie ham i hans Begjæring derom. Det forekommer mig, at dette Forhold er af en saadan Bestaafenhed, og sikkert saa enestaaende i vor Retspleie, og at det tillige er saa let at afhjælpe, at der nok kan være nogen Grund for de ærede bornholmske Medlemmer til at gjøre Bedtagelsen af denne Lov i det Mindste afhængig af, at der foregaaer nogen Forandring i den Retning, jeg nævnte. Det ærede Medlem fra Viborg udtalte i sit Foredrag, at man ikke burde undlade at foretage mindre og paatrængende Forandringer i Retspleien, fordi man saae hen til den store Retsreform, med Hensyn til hvilken det var uvist, naar den vilde komme. Jeg er fuldstændig af den samme Mening som det ærede Medlem i den Henseende, men det skulde glæde mig, om det ærede Medlem ogsaa maatte være af samme Mening som jeg med Hensyn til, at det er abnormt, at det er saa, at en Defensor — det Samme gjælder om Aktor; men jeg hentyder nærmest til Defensor — der staar som den, der skal forsvare den Borgere, som er sigtet paa Ære, Liv og Ære, ikke har i sin Magt ligesaa lidt som de Anklagede at fremføre en eneste Oplysning i Sagen, saa snart en Underdommer modsætter sig det. Det er saa enestaaende, tør jeg sige, at man vistnok ikke i nogen Retspleie vil finde noget lignende. Det vilde altsaa være mig kjært, om dette lille Lovforslag maatte give Anledning til, at Thinget samtidigt med Bedtagelsen af dette, kom til en saadan Forbedring og lille Forandring, som jeg nu har tilladt mig at paapege. Jeg vil iøvrigt sige — og i den Henseende har jeg jo en lang Arrræfkes Erfaring — at den Virksomhed, som Underdomstolene udøve med Hensyn til Sagens Supplerings ved nye Oplysninger, navnlig ogsaa i det Punkt, jeg her har nævnt, lader Meget tilbage at ønske. Det er jo nemlig